

nemlig det ærede Medlem for Møen (Bojsen) og det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster (Claussen) anstillede en lignende Beregning og kom til det Resultat, at Statskassen vilde tabe mellem 1 $\frac{1}{2}$ og 2 Mill. Kr. ved den saakaldte delvise Toldreform, som de foreslog. Dog blev denne saakaldte Toldreform, Sukker-Ølloven, jo i sin Tid ikke gennemført uden Modstand; fra Mindretallets Side her i Salen hævdede man bestemt Folketingets gamle Standpunkt, at enhver Toldreform skulde medføre en Nedgang i Statens samlede Toldindtægter. Det daværende Medlem for Ruds-Vedby (Tauber) hævdede Folketingets gamle Standpunkt, og han sagde følgende, hvilket man vil kunne se efter i Rigsdagstidenden for 1890—91, Sp. 5550: „Hvis vi gennemføre Sukker-Ølloven, vil Ølskatten ikke i Længden gaa ned“ — saaledes som baade Estrup og den daværende Ordfører for Sukker-Ølloven hævdede — „den vil maaske gaa ned en Tid, men den vil atter stige, og Moralen, som skulde følge med Ølskatten, vil gaa sig en Tur.“ Det var Taubers første Paastand. Taubers anden Paastand var denne, at selv om der kom midlertidig Nedgang i Ølforbruget, vilde denne midlertidige Nedgang blive fulgt af en midlertidig Stigning i Brændevinforbruget, „thi“ — sagde han — „ved Skattelove reformer man ikke Folkets Moral.“ Taubers tredje Paastand var den, at Sukker- og Petroleumforbruget og dermed Tolden paa Sukker og Petroleum vil destige, saaledes at Staten i Virkeligheden vilde tjene mere, end baade Estrup og de ærede Medlemmer for Møen og Nykøbing paa Falster udregnede. Det var Taubers Paastand den Gang. Den daværende Finansminister, der jo stadig gælder for en dygtig Regnemeester, stemplede det som „fri Fantasier over finansielle Emner“. Nu beder jeg ærede Medlemmer se efter i Statistisk Aar-bog for 1899 og der se paa Statens Toldindtægter for 1898 og sammenligne disse Toldindtægter med dem, som Staten havde i 1890, Aaret før Sukker-Ølloven gennemførtes; De ville da se, at det var Estrup, som tog fejl, og at de Udtalelser af Tauber, som Estrup stemplede som fri Fantasier over finansielle Emner, vare saa sande, at de Forudsigelser, som Tauber den Gang fremsatte, ere gaaede i Opfyldelse til Punkt og Prikke. Det var saaledes, at Brændevinsskatten i Aarene indtil 1890—91 viste sig i en jævn og glædelig Nedgang. Jeg kan tænke mig, at Finansministeren saa med nogen Bekymring paa den stadige Nedgang i Brændevinsskatten,

særlig da Regeringen jo den Gang var saa optagen af at tømme Statsskassen og bruge Pengene i de noksom bekendte Øjemed. Jeg kan tænke mig, at Finansministeren saa med nogen Bekymring paa den stadige Nedgang i Brændevinsskatten, men Befolkningen og særlig Moralens Venner maatte se derpaa med stor Glæde. Fra det Øjeblik i 1891, da Ølskatten blev gennemført, begyndte Brændevinsskatten imidlertid atter at stige, den steg fra ca. 2 $\frac{1}{2}$ Million Kr., indtil den i 1896 naaede Kulminationen med over 3,100,000 Kr. Brændevinsskatten steg altsaa fra Ølskattens Indførelse med over $\frac{1}{2}$ Million Kr. Det blev en af de moralske Virkninger af den saakaldte moralske Ølskat af 1891! Ølproduktionen var i 1891 eller i Aaret forud ca. 600,000 Tdr. Baade den daværende Finansminister og de daværende Gennemførere af den saakaldte delvise Toldreform regnede ud, at der skulde finde en Nedgang Sted i Ølforbruget fra 600,000 til 500,000 Tdr. Det viste sig, at den Antagelse, at Ølforbruget vilde synke, var ganske rigtig; Ølforbruget sank noget i de følgende Aar, i 1892 og 1893, det gik nemlig ned til 550,000 Tdr., men det sank altsaa ikke saa meget, som det var beregnet af Estrup og Medlemmerne for Møen og Nykøbing paa Falster. Men dermed hørte Nedgangen op, og saa begyndte Stigningen, indtil Ølproduktionen i 1898 naaede en Størrelse af 729,000 Tdr., altsaa ikke mindre end 129,000 Tdr. mere end i 1890. Her se vi den anden moralske Virkning af den saakaldte moralske Ølskat! Dens første Virkning var, at Brændevinsskatten, som havde været i en jævn og glædelig Nedgang, begyndte at stige, men dernæst havde den den Virkning, at Ølforbruget vel sank midlertidig, men meget hurtigt gik op igen. Saa standsede Stigningen i Brændevinsskatten, saa begyndte Brændevinsskatten atter at gaa ned, og fra 1896 har den atter været i jævn Nedgang; nu er den nede paa to Millioner, et Hundrede og nogle og halvfems Tusinde Kr. Men Ølskatten er stadig i jævn Stigning, og Ølforbruget er nu oppe paa langt over 100,000 Tdr. mere, end det var før den moralske Sukker-Øllov af 1891, som skulde ødelægge det overhaandtagende Øldrikkeri i vort Land. Jeg betragter den saakaldte Skatte-reform af 1891 som noget af det uheldigste, der er foretaget i vort Land. Den var et Forsøg paa at hemme en sund Kulturudvikling. Brændevinen var ved at tabe Terrain for det bajerske Øl. Saa kom man med en Skattelov, der bevirkede,